

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

28 lutego

№ 18.

Rok 1924.

Treść: 178. Ustawa z dnia 13 lutego 1924 r. zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych	255
179. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. w sprawie djet przy podróżach służbowych do Niemiec	257
180. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 11 lutego 1924 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej, zmienionej ustawą z dn. 16 sierpnia 1923 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dn. 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej	257
181. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 lutego 1924 r. o zastosowaniu stałej jednostki do podatku od przedsiębiorstw wędrownych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego	260
182. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 lutego 1924 r. o zastosowaniu stałej jednostki do podatku od składów wędrownych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego	261
183. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 15 lutego 1924 r. w przedmiocie uchylecia rozporządzenia z dnia 3 września 1918 r. (№ 323 austr. Dz. u. p.) o państwowem zezwoleniu na tworzenie i podwyższanie kapitału zakładowego spółek z ogr. odpowiedzialnością i na podwyższanie kapitału podstawowego spółek akcyjnych i spółek komandytowych na akcje	261
184. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 23 lutego 1924 r. o zmianach i uzupełnieniach taryfy towarowej polskich kolei żelaznych	261

178.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 13 lutego 1924 r.

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6 poz. 46) o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Art. 1. a) W art. 20 w ustępie 1-szym w wierszu 3-cim skreśla się wyrazy: „ust. 1 i 2”, a w wierszu 6-tym „§§ 1 i 2”.

b) W art. 24 ustęp 1-szy części 1-szej otrzymuje brzmienie następujące:

„Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego nie przysługuje:

1) na czas przebywania przez okres dłuższy niż pół roku poza granicami Państwa, względnie Wolnego Miasta Gdańska, bez zezwolenia właściwej władzy naczelnej, udzielonego w porozumieniu z Ministrem Skarbu”.

W tymże art. w ustępie 1 w p. 4 po słowach: „lub senatorskiego” dodaje się: „postanowienie to nie ma zastosowania do emerytowanych ministrów, podsekretarzy stanu i profesorów wyższych uczelni”, w punkcie zaś 6 po wyrazie „art. 42” wstawia się „55”.

c) W art. 29 w ustępie 1-szym w wierszu 1-szym skreśla się wyraz „może”, a wstawia się wyraz „powinna”. Punkt c) wykreśla się. Ustęp 2-gi tegoż artykułu otrzymuje brzmienie następujące: „Władza może przenieść funkcjonarjusza państwowego w stan spoczynku bez jego prośby, gdy przekroczył 60 lat życia i uzyskał prawo do pełnego zaopatrzenia emerytalnego. Przepis ten nie stosuje się do sędziów, prokuratorów, profesorów szkół akademickich, jako też do członków kolegium Najwyższej Izby Kontroli, kolegium departamentów Najwyższej Izby Kontroli, prezesów i wiceprezesów izb okręgowych i członków kolegium tychże izb, do których stosuje się odrębne przepisy”.

d) W art. 37 w ustępie 8-ym w wierszu przedostatnim zamiast „art. 22” wstawia się „art. „44”.

e) W art. 44 w wierszu 6 od końca wyrazy od „która wynosi” do końca skreśla się, natomiast wsta-

wia się wyrazy: „w wysokości trzymiesięcznego ostatnio pobieranego uposażenia w służbie czynnej”.

f) W art. 47 w punkcie c) na końcu wstawia się wyrazy: „i ukończył 53 lat życia”.

g) W art. 58 na końcu dodaje się: „przy zachowaniu zasad art. 60”.

h) W art. 73 punkt a) ustępu 1-go otrzymuje brzmienie następujące: „na czas przebywania przez okres dłuższy niż pół roku poza granicami Państwa, względnie Wolnego Miasta Gdańska, bez zezwolenia właściwej władzy naczelnej, udzielonego w porozumieniu z Ministrem Skarbu”.

i) W art. 81 w ustępie 4-tym w wierszu 1 w miejscu cyfr „1 i 3” wstawia się „3”, w ustępie 5-tym w piątym wierszu od końca w miejscu wyrazów: „po dniu wejścia w życie” wstawia się wyrazy: „licząc od dnia ogłoszenia”.

j) W art. 82 na końcu zamiast kropki wstawia się przecinek i dodaje: „które ustanowi kary dyscyplinarne i tok postępowania”.

Kary te mogą być również stosowane w postępowaniu dyscyplinarnym za czyny, popełnione w czasach rządów zaborczych, a zwrócone przeciw interesom Narodu Polskiego”.

k) Art. 84 otrzymuje brzmienie następujące: „Funkcjonariusze państwowi i zawodowi wojskowi, jako też pobierający w dniu 1 października 1923 r. zaopatrzenie emerytalne ze Skarbu Państwa emeryci (wdowy i sieroty), którzy byli członkami kas emerytalnych lub innych kas zaopatrzenia, albo opłacali składki emerytalne do kas b. państw zaborczych jeśli udowodnią, że praw, z tego tytułu im przysługujących, nie zrealizowali w b. państwach zaborczych, będą mogli korzystać z uprawnień, wynikających z niniejszej ustawy, jedynie pod warunkiem poprzedniego ustąpienia na rzecz Skarbu Państwa wszelkich praw, przysługujących im z tytułu uczestnictwa w tych kasach, względnie opłacania składek emerytalnych”.

Funkcjonariuszom państwowym i zawodowym wojskowym (wdowom i sierotom), którzy w całości lub w części zrealizowali swe prawa do powyższych kas i przeszli do służby państwowej polskiej, dolicza się do wysługi emerytalnej czas służby, za który podjęli składki, pod warunkiem wpłacenia do Skarbu Państwa kwot, pobranych z tych źródeł, wedle kursu, który ustalą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej. W przeciwnym razie lata służby, za okres podniesionych składek będą mogły być doliczone do wysługi emerytalnej jedynie jako praca zawodowa (art. 97, względnie 101).

Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu mają analogiczne zastosowanie do wdów i sierot po tych funkcjonariuszach i wojskowych zawodowych b. państw zaborczych, którzy podnieśli swoje osobiste składki emerytalne, lecz pozostawili składki na rachunku żon i dzieci”.

l) W art. 86 w ustępie 1 w wierszu 2 od końca zamiast wyrazów „art. 17 i 19” wstawia się: art. 17, 18 (w odniesieniu do podpułkownika i komandora-porucznika) 19 i 20”; po cyfrze „60” dodaje się „61 ust. 1”, tudzież na końcu tego ustępu wstawia się wyrazy: „przy zastosowaniu art. 83 niniejszej ustawy”.

m) Art. 89 otrzymuje brzmienie następujące: „Postanowienia artykułów 2, 3, 4, 5, 6, 7, 17, ustę-

pów 1 i 3 art. 19, artykułu 20 i ustępu 2 artykułu 22, artykułów 23, 24, 25, 27 i ustępu 1 art. 33, tudzież artykułów 34, 36, 41, 46, 84 i 83 mają analogiczne zastosowanie do emerytowanych funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych”.

Art. 60 i ustęp 1 art. 61, artykuły 62, 63, 64, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 78 i 80, jak również postanowienia artykułów, wymienionych w ust. 1, z wyjątkiem przepisów art. 7, 20 i 25, stosują się analogicznie do wdów i sierot po osobach, wymienionych w 1 ustępie”.

n) W art. 90 w wierszu 6 i 5 od końca w miejsce wyrazów: „nie później jednak, niż w 3 miesiące po terminie wejścia w życie niniejszej ustawy” wstawia się wyrazy: „do końca kwietnia 1924 r.”.

o) Art. 97 ustawy otrzymuje następujące brzmienie: „Funkcjonariuszom państwowym (art. 2), którzy przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej pozostawali w jednym z b. państw zaborczych w służbie samorządowej albo oddawali się pracy zawodowej i którym na zasadzie ustaw o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429 do 436) zaliczono do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy czas tej służby lub pracy do dodatku za wysługę lat, dodatku starszeństwa, dodatku za trzecie, jeśli wykazują, że w czasie tej służby lub pracy zawodowej nabyli kwalifikacje i doświadczenie, uzdalniające ich do obecnie spełnianej służby państwowej, dolicza się do wysługi emerytalnej czas służby samorządowej (nie objętej postanowieniami art. 81 ustęp 1) lub pracy zawodowej w całości lub w części, jednak w ilości, nie przekraczającej lat 20 i nie wyższej od ilości czasu, zaliczonego na zasadzie jednej z ustaw o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r., pod warunkiem przesłużenia w Państwie Polskiem conajmniej 5 lat”.

Doliczenie skutecznie właściwa władza naczelna w porozumieniu z Ministrem Skarbu, oceniając dostarczone dowody o nabyciu wymaganych kwalifikacji i doświadczenia, wedle ich faktycznej wartości i doniosłości, ustalonych w kwalifikacji służbowej. Doliczenie winno być skuteczne i podane do wiadomości zainteresowanych funkcjonariuszów do końca roku 1924”.

p) Do art. 98 dodaje się drugi ustęp: „W przypadku zwolnienia na podstawie przepisów; wymienionych w tym artykule, funkcjonariusza państwowego, podpadającego pod postanowienia art. 97, dolicza się za każdy rok służby państwowej polskiej, zaliczalnej do wysługi emerytalnej, rok służby samorządowej lub pracy zawodowej, zaliczonej w myśl art. 97”.

q) Art. 101 otrzymuje brzmienie następujące: „Zawodowym wojskowym, którzy wstąpili do wojska polskiego najpóźniej po koniec roku 1920, a przed wstąpieniem do wojska polskiego pełnili w jednym z b. państw zaborczych służbę samorządową lub oddawali się pracy zawodowej, dolicza się do wysługi emerytalnej czas tej służby lub pracy na podstawie orzeczenia emerytalnej komisji weryfikacyjnej w całości lub w części, jednak w ilości, nie przekraczającej lat 20, pod warunkiem przesłużenia w wojsku polskim conajmniej 5 lat, obliczonych według czasu kalendarzowego”.

Przepisy, dotyczące składu komisji i jej działalności, ustali rozporządzenie wykonawcze”.

r) W art. 102 w ustępie 1 w wierszu 2 od końca po wyrazie: „art. 17” dodać „art. 18 i 20”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania. Równocześnie upoważnia się Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu do ogłoszenia ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 6, poz. 46) ze zmianami, wprowadzoną niniejszą ustawą.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej od dnia 1 października 1923 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

179.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 lutego 1924 r.

w sprawie djet przy podróżach służbowych do Niemiec.

Na podstawie art. 10 punkt a) ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. Do § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1924 r. w sprawie djet przy podróżach służbowych do Niemiec (Dz. U. R. P. № 8 poz. 76) dodaje się jako ustęp ostatni następujące postanowienie:

„Przy podróżach służbowych nie pociągających za sobą konieczności przenocowania na terytorjum niemieckim przysługuje 50% powyższych djet”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

180.

Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych

z dnia 11 lutego 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej, zmienionej ustawą z dn. 16 sierpnia 1923 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dn. 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 9 ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 4, poz. 17) w brzmieniu usta-

lonem w art. 4 ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dn. 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z r. 1923 № 92, poz. 725) zarządza się co następuje:

Do art. 2.

§ 1. Za wymienione w p. a osoby, przedstawiające prawa właściciela, należy uważać osoby, posiadające pełnomocnictwo ogólne lub też do zarządzania majątkiem (administratorów, rządców i t. p.), dzierżawców, małżonków prawnie nierozłączonych, pełnoletnich zstępnych, prawnie wyznaczonych kuratorów oraz opiekunów właścicieli niepełnoletnich.

§ 2. Przy przejmowaniu ziemi na własność Państwa na podstawie p. a art. 2 powołanej wyżej ustawy powiatowe komitety nadawcze mogą orzec o przejęciu zarówno części opuszczonych dóbr, jak też i ich całości, nie wyłączając wód, nieużytków i t. p.

§ 3. Obszary leśne powyżej 60 ha nie będą przejmowane na własność Państwa do czasu unormowania sprawy upaństwowienia lasów.

§ 4. Przy przejmowaniu ziemi na własność Państwa na mocy p. b art. 2 winny być analogicznie stosowane przepisy, zawarte w ustępie trzecim art. 2 oraz ustępach drugim i trzecim art. 4 ustawy z dn. 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. № 70, poz. 462) przy czem właścicielowi pozostawia się prawo zatrzymania według swego wyboru tylko jednego zabudowanego folwarku o obszarze do 400 ha, na którym on lub jego rodzina gospodarstwo prowadzi. Gruntem, pozostawionym właścicielowi, winna być nadana konfiguracja, umożliwiająca racjonalne prowadzenie gospodarstwa jednofolwarcznego, niezależnie od uprzedniego podziału tych gruntów na folwarki. Ziemię, posiadane przez danego właściciela poza obszarem, objętym wyliczeniem w art. 6 powiatami, jak również lasy, leżące na obszarze tych powiatów, a nadające się ze względu na obszar do samodzielnego gospodarstwa leśnego nie powinny być brane w rachubę.

§ 5. Za niezagospodarowane w znaczeniu p. c będą uważane obszary, nadające się do uprawy, a leżące odłogiem i nieuprawione, nie licząc przewidzianych w zmianowaniu ugorów.

§ 6. Rodzine, niepodzieloną co do praw majątkowych prawnie i faktycznie w dniu wydawania przez powiatowy komitet nadawczy orzeczenia o przejęciu należącej do niej ziemi na własność Państwa, uważa się za jednostkę; ta sama zasada stosuje się i do współwłaścicieli, nie należących do rodziny.

Do art. 5.

§ 7. Nadawanie ziemi w myśl art. 5 na skutek podań, wniesionych przed dniem 12 stycznia 1924 r. winno być dokonywane w miarę możliwości z tych obszarów, które należały do danego właściciela.

§ 8. Nadanie ziemi na zasadzie art. 5 dokonywa się w drodze orzeczenia analogicznie do nadawania ziemi na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom wojska polskiego (Dz. U.